

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΦΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.
*Έκαστον φύλλον τιμάται
λεπτόν 20.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι. Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ. . Φρ. χρ. 12
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Gotthold Ephraim Lessing

Αιμιλία Γαλόττη (Emilia Galotti) [απόσπασμα: πρ. Α', σκ. 2-5]

Εβδομάς, Αθήνα

τμ. 6, περ. Β', ετ. Στ', τχ. 41, 14 Οκτωβρίου 1899, σ. 6-7

ΑΙΜΥΛΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Β'

ΚΟΝΤΗΣ, ΠΡΙΓΚΗΨ

ΠΡΙΓΚΗΨ. Καλήν ἡμέραν, Κόντη. Πῶς ἔχετε; Πῶς εἶνε ἡ καλλιτεχνία;

ΚΟΝΤΗΣ. Πρίγκηψ, ἡ καλλιτεχνία ζητεῖ ἄρτον.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Τοῦτο δὲν εἶνε καλόν, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνεται — βεβαίως ὄχι εἰς τὴν μικρὰν χώραν μου. — Ἀλλὰ πρέπει ἐπίσης ὁ καλλιτέχνης καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐργασθῇ.

ΚΟΝΤΗΣ. Νὰ ἐργασθῇ; Αὐτὸ εἶνε ὁ πόθος του. Μόνον, ὅταν εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἐργάζεται παραπολύ, τότε δύναται ν' ἀπολέσῃ τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἐννοῶ: ὄχι νὰ ἐργάζεται πολλά, ἀλλὰ πολὺ: ὀλίγον, ἀλλὰ μετὰ ζήσεως. — Δὲν ἔρχεσθε ὁμῶς μὲ κενὰς τὰς χεῖρας;

ΚΟΝΤΗΣ. Φέρω τὴν εἰκονογραφίαν, τὴν ὁποίαν διετάξατε. Ὑψηλότατε. Φέρω δὲ μίαν ἄλλην ἀκόμη, τὴν ὁποίαν δὲν διετάξατε, ἀλλ' ἥτις ἀξίζει νὰ παρατηρηθῇ.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἡ δὲ πρώτη εἶνε; — Μόλις δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ.

ΚΟΝΤΗΣ. Ἡ κόμησσα Ὁρσίνια.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἀληθές. — Αὐτὴ ἢ παραγγεῖλια ὁμῶς σὰς ἐδόθη πρὸ πολλοῦ.

ΚΟΝΤΗΣ. Ἐκκστήν ἡμέραν αἱ ὠραῖαι δέσποιναι μὰς δὲν εἶνε διατεθειμέναι νὰ ζωγραφίζονται. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν μίαν φο-

ρὰν μόνον ἡ κόμησσα ἠδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ νὰ λάβῃ θέσιν ἀπέγαγτί μου.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ποῦ εἶνε αἱ εἰκόνες;

ΚΟΝΤΗΣ. Εἰς τὸν προθάλαμον, πηγαίνω νὰ τὰς φέρω.

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἡ εἰκὼν τῆς; — Ἔστω! — Ἡ εἰκὼν τῆς δὲν εἶνε τοῦλάχιστον αὐτὴ ἡ ἰδία. Καὶ ἴσως θὰ ἐπανεύρω πάλιν εἰς τὴν εἰκόνα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπω πλέον εἰς τὸ πρόσωπον. — Δὲν θέλω ὁμῶς, νὰ τὸ ἐπανεύρω. — Τί βαρετὸς ζωγράφος! Φαίνεται ὡς νὰ τὸν ἐδωροδόκησε. — Καὶ ἂν ἀκόμη τοῦτο ἦτο! Ἐὰν μίαν ἄλλην εἰκὼν ζωγραφηθεῖσα μετ' ἄλλων χρωμάτων καὶ ἐπὶ ἄλλου πλαισίου ἤθελε νὰ κενώσῃ πάλιν χάριν αὐτῆς τὴν θέσιν ἐντὸς τῆς καρδίας μου; — τῇ ἀληθείᾳ, πιστεύω, ὅτι θὰ ἤμην εὐχαριστημένος, ὅτε ἠγάπων ἐκεῖ, ἤμην πάντοτε τόσο ἐλαφρὸς, τόσο φαιδρὸς, τόσο εὐθυμὸς... Τώρα δὲ εἶμαι τὸ ἐναντίον ὅλων τούτων. — Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, ὄχι! Εὐαρεστότερον ἢ μὴ εὐαρεστότερον — εἶμαι καλλιτέρα, ὅπως εἶμαι.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΚΟΝΤΗΣ

μετὰ τῶν εἰκόνων, ὧν τὴν μίαν θέτει ἐστραμμένην πρὸς ἐδωλίον τι.

ΚΟΝΤΗΣ. (τοποθετῶν τὴν ἄλλην εἰκόνα) Παρακαλῶ, Πρίγκηψ, νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν τοὺς περιορισμοὺς τῆς ἡμετέρας καλλιτεχνίας. Πολλὰ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐλευστικῶν τῆς καλλονῆς ὑπερβαίνουσιν ἐντελῶς τὰ ὅρια τῆς τέχνης. — Σταθῆτε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

ΠΡΙΓΚΗΨ (ἀφοῦ παρετήρησε τὸ ζωγραφημὰ ἐπὶ τῆς καιρῶν.) Ἐξοχόν, Κόντη — ἐξάρτετον! — Τοῦτο λέγω διὰ τὴν καλλιτεχνίαν σας, διὰ τὸν χρωστῆρά σας. — Ἀλλ' ἐκολακεύσατε, Κόντη, ἐκολακεύσατε καθ' ὑπερβολήν!

ΚΟΝΤΗΣ. Τὸ πρωτότυπον, ὡς μοι ἐφάνη, δὲν ἦτο τῆς γνώμης ταύτης. Καὶ τῶν ὄντι δὲν ἐκολακεύσα περισσότερο, ἢ ὅσον ἡ καλλιτεχνία πρέπει νὰ κολακεύῃ. Ἡ καλλιτεχνία πρέπει νὰ ζωγραφίζῃ ὅπως ἡ πλάτουσα φύσις — ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη — ἐφαντάσθη τὴν εἰκόνα: ἀνευ τῆς παρακμῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν παράγει ἀναφορευτικῶς ἡ ἀνθισταμένη ὕλη, ἀνευ τῆς φθορᾶς, δι' ἧς ὁ χρόνος ἀγωνίζεται κατ' αὐτοῦ.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ὁ ἐμβριθὴς καλλιτέχνης ἀξίζει τὸ διπλάσιον. — Πλὴν τὸ πρωτότυπον, λέγετε, ἐνόμιζε μολαταῦτα.

ΚΟΝΤΗΣ. Συγχωρήσατε, Πρίγκηψ. Τὸ πρωτότυπον εἶνε προσωπικότης, ἥτις ἐπιβάλλει εἰς ἐμὲ σεβασμόν. Δὲν ἤθελον νὰ εἶπω ἀπρεπὲς τι κατ' αὐτῆς.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ὅσον σὰς ἀρέσκει! — Καὶ τί εἶπε τὸ πρωτότυπον;

ΚΟΝΤΗΣ. Εἶμαι εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ κόμησσα, ἐὰν δὲν φαίνωμαι ἀσχημότερα.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ὅχι ἀσχημότερα; — Ὡ, τὸ ἀληθὲς πρωτότυπον!

ΚΟΝΤΗΣ. Καὶ τὸ εἶπε μεθ' ἐνὸς ὕφους. τοῦ ὁποίου, ἐννοεῖται δὲν δεικνύει οὔτε ἕχνος, οὔτε διδεδιδεῖν ἢ εἰκὼν τῆς αὐτῆς.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο ἐνόουν καὶ ἐγὼ! Ἴδου ἀκριβῶς ποῦ εὕρισκω τὴν ἀπειρὸν κολακίαν. — Ὡ, τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὑπερήφανον, χλευαστικὸν ὕφος, ὅπερ ἤθελε παραμορφώσῃ καὶ τὸ πρόσωπον μιᾶς Χάριτος ἀκόμη! — Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὠραῖον στόμα, συστελλόμενον ὀλίγον χλευαστικῶς, γίνεται πολλάκις ἐνεκα τοῦτου ὠραιότερον. Ἀλλά, ἐννοήσατέ με καλῶς — ἀλλήθως: ἡ συστολὴ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ μορφασμὸς, ὡς εἰς αὐτὴν τὴν κόμησσαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ πρέπει νὰ ἐποπτεύωσι τὸν ἀκόλαστον χλευαστὴν — ὀφθαλμοί, οἷους ἡ καλὴ μᾶς κόμησσα δὲν ἔχει διόλου, δὲν ἔχει οὐδὲ κἂν ἐδῶ, εἰς τὴν εἰκόνα.

KONTHΣ. Ὑψηλότατε, μοῦ κακοφαίνεται πολὺ.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Καὶ διατί; Ὅ, τι καλὸν δύναται νὰ παραγάγῃ ἡ καλλιτεχνία ἐκ τῶν ὡς Μεδούσης μεγάλων, προεξέχοντων, ἀτενῶν, ἀμετακινήτων ὀφθαλμῶν τῆς κομῆσσης, αὐτὸ, Κόντη, τὸ ἐξετελέσατε μετ' ἀκριβείας. — Μετ' ἀκριβείας, λέγω; — Ὀλιγωτέρα ἀκριβεία θὰ ἦτο ἐδῶ μεγαλητέρα. Διότι — εἰπέτε σεις ὁ ἴδιος, Κόντη — δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς εἰκόνης ταύτης τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου; Καὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἴνε. Τὴν ὑπερηφάνειαν μετεβάλετε εἰς ἀξιοπρέπειαν, τὴν χλεύην εἰς μειδιάμα, τὸν δὲ κατηφῆ ρεμβασμὸν εἰς πρᾶξιαν μελαγχολίαν.

KONTHΣ (ἀλλήθως δυσηρεστημένος.) Ἄ, Πρίγκηψ... ἡμεῖς οἱ ζωγράφοι ὑπολογίζομεν, ὅτι ἡ περατωθεῖσα εἰκὼν θὰ εὕρῃ τὸν ἔραστὴν τὸσον θερμόν, ὅσον ἦτο ὅτε τὴν παρήγγειλε. Ζωγραφίζομεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἔρωτος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔρωτος μόνον ἔπρεπε νὰ μᾶς κρίνωσι.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἐ λοιπόν, Κόντη, — διατί δὲν ἤθελε ἓνα μῆνα πρότερον; — Θέσατέ τὴν κατὰ μέρος. — Ἡ δὲ ἄλλη εἰκὼν;

KONTHΣ (φέρων αὐτὴν, ἐνῶ ἀκόμη τὴν κρατεῖ ἐστραμμένην.) Εἶνε ἐπίσης γυναικεία προσωπογραφία.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ὅ, ἐπρωτίμων σχεδόν... νὰ μὴ τὴν ἴδω διόλου. Διότι πρὸς τὸ ἴδανικὸν ἐδῶ (δεικνύων τὸ μέτωπόν του), ἢ μᾶλλον ἐδῶ (δεικνύων τὴν καρδίαν του), δὲν δύναται νὰ ὁμοιάζῃ. — Ὅ, ἐπέθύμουσιν, Κόντη, νὰ θαυμάσω τὴν τέχνην σας ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

KONTHΣ. Καλλιτεχνία μᾶλλον ἀξιοθαυμάστος ὑπάρχει, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως ἀντικειμένον ἀξιοθαυμαστότερον τοῦτου.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Στοιχηματίζω λοιπόν, Κόντη, ὅτι εἶνε αὐτὴ ἡ κυρίαρχος τοῦ καλλιτέχνου. (Ἐνῶ ὁ ζωγράφος μεταστρέφει τὴν εἰκόνα.) Τί βλέπω! Τὸ ἔργον σας, Κόντη, ἢ τὸ ἔργον τῆς φαντασίας μου; — ἡ Αἰμυλία Γαλόττη!

KONTHΣ. Πῶς; Πρίγκηψ; Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄγγελόν;

ΠΡΙΓΚΗΨ (ζητῶν νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποστρέψῃ τὸ ὄμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης.) Μόνον ὀλίγον... ὅσον ἀρκεῖ ἵνα τὴν ἀναγνωρίσω. — Πρὸ τινῶν ἐβδομάδων τὴν ἀπῆντησα τυχαίως μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς ἐσπερίδαν. Κατόπιν τὴν εὗρον μόνον εἰς ζερούς τόπους, ὅπου δὲν εἶνε εὐπρεπές... νὰ

χάσκῃ τις. — Γνωρίζω καὶ τὸν πατέρα τῆς. Δὲν εἶνε φίλος μου. Εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἀντίστη πλείοτερον κατὰ τῶν ἀξιώσεών μου ἐπὶ τῆς Σαβιονέττας, — Γέρων μαχαιρῶν, ὑπερήφανος καὶ ἀπότομος, ἀλλ' ὁμῶς τίμιος καὶ καλός.

KONTHΣ. Ὁ πατήρ! Ἄλλ' ἐδῶ πρόκειται περὶ τῆς κόρης.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Μὰ τὸν Θεόν! Ὡς νὰ τὴν ἐχέτε ἀποσπᾶσθαι ἐκ τοῦ καθέπτρου! (ἐξακολουθῶν νὰ προσηλόνῃ τὸ ὄμμα ἐπὶ τοῦ ζωγραφήματος.) Ὡ, τὸ ἤξεύρετε καλῶς, Κόντη, ὅτι τότε ἀκριβῶς ἐπαينوῦμεν τὸν καλλιτέχνην, ὅταν λησμονῶμεν τὸν ἐπαινον, βλέποντες τὸ ἔργον του.

KONTHΣ. Μόλα ταῦτα τοῦτο μὲ ἀφήκε λίαν δυσηρεστημένον κατ' ἑαυτοῦ. — Καὶ ὁμῶς εἶμαι πάλιν πολὺ εὐχαριστημένος με αὐτὴν τὴν δυσἀρέσειαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου. — Ἄ! διατί δὲν δυνάμεθα νὰ ζωγραφίζομεν ἀμέσως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν! Κατὰ τὴν μακρὰν ὁδὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν χρωστήρα — πόσα χάνονται! — Ἀλλά — ὅπως λέγω — διότι ἤξεύρω τί ἐχάθη ἐδῶ, καὶ πῶς ἐχάθη καὶ διατί ἔπρεπε νὰ χαθῇ: δι' αὐτὸ τοῦτο ὑπερηφανεύομαι καὶ ὑπερηφανεύομαι περισσότερο ἢ δι' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν ἀφῆκα νὰ χαθῇ. Ἐπειδὴ ἐξ ἐκεῖνου διαβλέπω μᾶλλον ἢ ἐκ τούτου, ὅτι εἶμαι τῶνόντι μῆγας ζωγράφος, ἀλλ' ὅτι μόνον ἡ χεὶρ μου δὲν εἶνε πάντοτε τοιοῦτος. — Ἡ νομίζετε, Πρίγκηψ, ὅτι ὁ Ραφαῆλος δὲν ἤθελε γίνῃ ὁ μεγαλοφυέστατος τῶν ζωγράφων καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ἤθελε γεννηθῆ ἄνευ χειρῶν; — Τί φρονεῖτε, Πρίγκηψ;

ΠΡΙΓΚΗΨ (ἀποστρέφων μίαν στιγμὴν τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης) Τί λέγετε, Κόντη; — Τί θέλετε νὰ μάθετε;

KONTHΣ. Ὡ, τίποτε, τίποτε!... Περιτολογία! — Ἡ ψυχὴ σας, ὁλόκληρος τὸ βλέπω, συνεκκεντροῦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας. Ἀγαπᾶ τοιαύτας ψυχὰς καὶ τοιοῦτους ὀφθαλμούς.

ΠΡΙΓΚΗΨ (προσποιοῦμενος ψυχρότητα). Λοιπόν, Κόντη... συγκαταλέγετε τῶνόντι τὴν Αἰμυλίαν Γαλόττη μετὰ τῶν μᾶλλον ἐξόχων καλλωνῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως;

KONTHΣ. Τί; μετὰ τῶν μᾶλλον ἐξόχων; μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἡμετέρας πόλεως; — Μὰ πέριπαίξετε, Πρίγκηψ. Ἡ καθ' ἑλὸν τὸν καιρὸν τοῦτον εἶδετε τὸσον ὀλίγον, ὅσον ἠκούσατε.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Φίλε Κόντη — (διευθύνων πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν εἰκόνα). Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας; Πράγματι, ὁ ζωγράφος μόνον εἶνε ἱκανὸς νὰ κρίνῃ τὴν ὠραιότητα.

KONTHΣ. Καὶ ἡ αἰσθησις ἐκάστου πρέπει λοιπόν νὰ περιμένῃ τὴν κρίσιν τοῦ ζωγράφου; — Ἄς ὑπάγῃ εἰς μοναστήριον, ὅστις θέλει νὰ μανθάνῃ δι' ἡμῶν τί εἶνε ὠραῖον! — Ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὡς ζωγράφος, Πρίγκηψ. Εἶνε μία ἐκ τῶν μεγαλύτερων εὐδαιμονιῶν τῆς ζωῆς μου, ὅτι ἡ Αἰμυλία ἔλαβε θέσιν ἀπέναντί μου. Αὐτὴ ἡ κεφαλή, αὐτὸ τὸ πρόσωπον, αὐτὸ τὸ μέτωπον, αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοί, ἡ ρίς, τὸ στόμα, τὸ στήθος, τὸ ἀνάστημα, ὅλον αὐτὸ τὸ σῶμα εἶνε ἐκτὸς τῆς γυναικείας ὠραιότητος ἢ μό-

νη σπουδῆ μου. — Τὴν ζωγραφίαν, πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθησεν, ἔλαβεν ὁ ἀποδημῶν πατήρ τῆς. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἀντίτυπον.

ΠΡΙΓΚΗΨ (στρεφόμενος ταχέως πρὸς αὐτόν.) Λοιπόν, Κόντη; δὲν ἐδόθη, ἐλπίζω;

KONTHΣ. Εἶνε δι' ὑμᾶς Πρίγκηψ, ἐάν σᾶς ἀρέσκῃ.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ἐάν μοι ἀρέσκῃ! — (μειδιῶν). Αὐτὴν τὴν μελέτην σας ἐπὶ τῆς γυναικείας ὠραιότητος, Κόντη, πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ κάμω καλλίτερον, ἢ καθιστῶν αὐτὴν ἰδικὴν μου μελέτην; — Ἐκεῖ, τὸ ζωγράφημα ἐκεῖνο, λάβετέ το μεθ' ὑμῶν... ἵνα παραγγείλετε πλαίσιον δι' αὐτό.

KONTHΣ. Πολὺ καλά.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Τόσον ὠραῖον, τόσον πολῦτιμον, ὅσον ὁ γλύπτης δύναται νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Ὅ, τοποθετηθῆ εἰς τὴν πινακοθήκην. — Ἄλλὰ τοῦτο... μένει ἐδῶ. Δι' ἐν μελέτημα δὲν κάμνει τις δυσκολίας. — Αὐτὸ δὲν κρεμάται, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε πρόχειρον. — Σᾶς εὐχαριστῶ, Κόντη, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ. — Καὶ ὅπως σᾶς εἶπον, εἰς τὴν χώραν μου ἡ καλλιτεχνία δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ἄρτον — ἐκτὸς ἐάν δὲν ἐχῶ πλέον ἐγὼ ὁ ἴδιος. — Στείλατε, Κόντη, εἰς τὸν ταμίαν μου, ὅστις θὰ πληρώσῃ τὴν ἐξόφλησιν διὰ τὰς δύο εἰκονογραφίας... ὅτι θέλετε. Ὅσον καὶ ἂν θέλετε, Κόντη.

KONTHΣ. Ἀρχίζω σχεδόν νὰ φοβῶμαι, μὴπως θέλετε ν' ἀνταμείψετε τοιοῦτο τρόπος καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἢ τὴν καλλιτεχνίαν.

ΠΡΙΓΚΗΨ. Ὡ, τί ζηλότυπος καλλιτέχνης! Ὅχι δά! — Ἀκούσατε Κόντη, λάβετε, ὅσα θέλετε (ὁ Κόντης ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅσα θέλει; — (πρὸς τὴν εἰκόνα). Ἀντὶ τῆς ὑψίστης τιμῆς θὰ σὲ ἠγόραζον ἀκόμη παραπολύ εὐθηνῆν; — Ἄ, ὠραῖον ἔργον τῆς καλλιτεχνίας! εἶνε ἀληθές, ὅτι σὲ κατέχω; — Ἐάν ἠδυνάμην νὰ κατέχω καὶ σὲ, ὠραιότερον ἀριστούργημα τῆς φύσεως! — Πόσα ζητεῖς δι' αὐτό, τιμὰ μῆτερ; Τί θέλεις σὺ, σκυθρωπὲ γέρον; Εἰπέ μόνον τὸ ποσόν, εἰπέτε το! — Πρατιμότερον θὰ μοι ἦτο, νὰ σὲ ἀγοράσω, μάγισσα, παρὰ σοῦ τῆς ἰδίας! — Ὅποιος ὀφθαλμὸς, πλήρης χάριτος καὶ μετριοφροσύνης! Ὅποιον στόμα! — Καὶ ὅταν ἀνοίγεται ἵνα ὁμιλήσῃ, ὅταν μειδιᾷ αὐτὸ τὸ στόμα! — Ἀκούω βήματα. — Εἶμαι ἀκόμη παραπολύ ζηλότυπος διὰ σέ. — (στρέφων τὴν εἰκόνα πρὸς τὸν τοίχον). Ὅ, εἶνε ὁ Μαρηνέλλης. Ἐάν δὲν τὸν εἶχον προσκαλέσῃ! Ὅποιαν πρῶϊαν θὰ διηρχόμην!